

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 13965/16
28.12.2016. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., општина ..., на адреси у ..., ..., чији је пуномоћник Стојадин Митић, адвокат из Ниша, Војводе Вука бб, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, ради поништаја решења 01 број: 118-1-5/13-1 од 13.07.2016. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем утврђује се да је тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за Приштину, престао радни однос у Министарству унутрашњих послова дана 28.03.2013. године, на основу пресуде Врховног касационог суда Рев.2 бр. ... од 28.03.2013. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца да се пониште као незаконите пресуде Вишег дисциплинског суда Министарства унутрашњих послова у Београду, ВДС број: ... од 22.06.1995. године и Дисциплинског суда Секретаријата за унутрашње послове у Приштини, Дс број ... од 10.03.1995. године, којима је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанка радног односа.

Тужбом поднетом Управном суду дана 06.10.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да тужени није поступио по примедбама из пресуде Управног суда 16 У 1470/14 од 21.01.2016. године, будући да је и ово решење донето од стране министра унутрашњих послова, као функционално ненадлежног органа за одлучивање у овој конкретној ствари. Предлаже да суд тужбу уважити, оспорено решење поништити и обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора и то у износу од 30.000,00 динара на име састава тужбе од стране адвоката и на име судских такси по одмерању суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и оспореног решења произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 16 У 1470/14 од 21.01.2016. године и да је у поновном поступку тужени орган у уводу оспореног решења навео пропис о надлежности органа, а у образложењу решења дао јасне разлоге за донету одлуку сагласно одредбама члана 197. став 1. и 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Сл.гласник РС" бр. 30/10), са којих разлога суд налази да је поступљено у складу са одредбом члана 69. Закона о управним споровима, јер су на наведени начин отклоњени недостаци на које је указано пресудом суда.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је пресудом Дисциплинског суда Секретаријата за унутрашње послове у Приштини ДС бр. ... од 10.03.1995. године, тужиоцу престао радни однос са 03.08.1995. године, због тежих повреда радних обавеза и дужности из члана 50. став 1. тач. 7., 11. и 13. Закона о унутрашњим пословима и члана 59. став 1. тачка 5. Закона о радним односима у државним органима, која пресуда је потврђена пресудом Вишег дисциплинског суда у Министарству унутрашњих послова у Београду ВДС број: ... од 22.06.1995. године. Пресудом Врховног касационог суда Рев.2.бр. ... од 28.03.2013. године, усвојена је ревизија Републике Србије, Министарства унутрашњих послова и преиначена је пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. ... од 22.08.2012. године и пресуда Основног суда у Нишу 4 П1 бр. 32/11 од 04.04.2012. године и одбијен као неоснован тужбени захтев да се пониште као незаконите пресуде Вишег дисциплинског суда Министарства унутрашњих послова у Београду од 22.06.1995. године и Дисциплинског суда Секретаријата за унутрашње послове у Приштини од 10.03.1995. године. Тужени је навео и то да је даном доношења пресуде Врховног касационог суда од 28.03.2013. године престало правно дејство правноснажне и извршне пресуде Основног суда у Нишу од 04.04.2012. године, па је даном доношења ове одлуке правни основ по коме је тужилац враћен на рад са даном 01.01.2013. године и обављао послове код туженог престао да постоји.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о државној управи ("Сл.гласник РС" бр. 79/05...99/14), прописано је да министарством руководи министар, а ставом 2. истог члана да министар представља министарство, доноси прописе и решења у управним и другим појединачним стварима и одлучује о другим питањима из делокруга министарства.

Одредбом члана 131. став 2. Закона о државним службеницима ("Сл.гласник РС" бр.79/05...99/14), прописано је да државном службенику радни однос престаје по сили закона и из других разлога предвиђених општим прописима о раду којима се уређује престанак радног односа независно од воље запосленог и воље послодавца.

Одредбом члана 175. став 1. тачка 7. Закона о раду ("Сл.гласник РС" бр.24/05...75/14), прописано је да радни однос престаје у другим случајевима утврђеним законом.

Одредбом члана 3. став 1. Закона о уређењу судова ("Сл.гласник РС" бр.116/08...13/16), прописано је да судска власт припада судовима и независна је од законодавне и извршне власти, а ставом 4. истог члана да је свако дужан да поштује извршну судску одлуку.

Одредбом члана 12. став 1. истог закона прописано је да је Врховни касациони суд највиши суд у Републици Србији, који, сагласно одредби члана 30. став 1. тог закона, одлучује о ванредним правним средствима изјављеним на одлуке судова Републике Србије и у другим стварима одређеним законом.

Код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари, а имајући у виду да је тужилац пре доношења оспореног решења био у радном односу, као полицијски службеник, у Министарству унутрашњих послова, Полицијској управи за Приштину, те да је оспорено решење донето у управној појединачној правној ствари на основу овлашћења за поступање прописаног у одредби члана 23. став 2. Закона о државној управи, и на основу пресуде Врховног касационог суда Рев.2 бр.1070/2012 од 28.03.2013. године, како је наведено у уводу оспореног решења, Управни суд налази да је решење туженог органа правилно и на закону засновано.

При одлучивању, суд је све наводи тужбе супротне напред наведеном, оценио као неосноване и без утицаја на другачију одлуку суда у овом предмету, имајући у виду да се ради о решењу (акту) декларативног карактера донетог на основу пресуде највишег суда у Републици Србији.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон, Управни суд је донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на успех тужиоца у спору, па је применом одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.12.2016. године, 17 У 13965/16

Записничар
Тија Бошковић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ